

Reactie van Walter Rausch

Het nummer WR 731 heeft altijd gestaan voor planten die gevonden zijn bij Rumimokho, gelegen tussen Molineros en Mizque; een nog meer gedetailleerde vindplaatsaanduiding zou voor elke populatie het definitieve einde betekenen. Zo zijn op de Tukiphala zowel als op de Orko Abuelo weinig planten meer te vinden van *Sulcorebutia krahni* resp. *S. flavissima*; de meeste zijn naar Europa verhuisd. Niemand ergert zich hier meer aan dan de ware veldonderzoeker.

De verwantschap van *S. unguispina* met *S. purpurea* is buiten kijf. Die laatste soort hadden Markus en ik al in 1965 gevonden, maar omdat zij niet eens "gebrekkig" beschreven werd, kent niemand haar. Voor mij is het altijd een Sulco geweest, waarvoor ik de naam *S. latiflora* bestemde; daarom ben ik niet ingegaan op het werk van Donald en Brederoo. Naar aanleiding van Donalds bewering dat de planten door Lau gevonden zijn wil ik slechts zeggen dat volgens Markus en mezelf Lau deze planten van Dr. Puna ontvangen heeft. Dr. Puna werkte als tandarts op de mijn Asientos en de loodmijn Torotoro. Wanneer ik op al dat soort artikelen, elk vermoeden of foutieve bewering zou moeten reageren, dan had ik het daarmee erg druk. Wat in dat artikel vermeld wordt over *S. torotorensis* en *S. vizcarrae*, zou ik niet durven beweren.

Toen ik eens na een bezoek aan Cardenas in Europa terugkwam en hier protesteerde tegen de naam *S. menesesii* voor Ritters FR 775, werd ik voor idioot uitgemaakt. De plant die ik bij Cardenas gezien had, zag er echter geheel anders uit (hetzelfde herhaalt zich met wat thans in omloop is als *S. arenacea*). Ik wil er nog wel op wijzen dat alvorens men wil overgaan tot het onderbrengen van *S. unguispina* als variëteit bij *S. purpurea* deze laatste thans "geldig en gefundeerd" *Cinnabarinea purpurea* (Don. & Lau) Ritt. heet. Ruim 20 jaar geleden verzamelde ik species WR 275 voor de eerste keer in de omgeving van Arani en gaf haar als geografisch verwante populatie van *S. hoffmanniana* (die men toen nog in Obrejas trachtte te vinden) de provisorische naam *S. hoffmanniana* var. *magenta*. Door diverse twijfels bleef het taxon onbeschreven. Later verzamelde ik te zamen met Vasquez soortgelijke planten op een andere plek; deze bloeiden echter wel met een iets lichtere bloemkleur. Vasquez had het voornemen deze soort als *S. clizensis* te beschrijven, hetgeen uiteindelijk toch weer niet gebeurde.

Enkele jaren later vond ik op de Cerro Pojoni dergelijke planten weer, nauwelijks 7-8 mm in doorsnee en met donkere bloemen. Deze vindplaats kan ik rustig vermelden want ten eerste zal toch niemand de berg gaan beklimmen en ten tweede konden zelfs botanici uit Cochabamba dit plantje ondanks zeer precieze aanwijzingen, niet vinden.

Pas als cultuurexemplaren tot 2 cm diameter uitgroeien, laten er de meer of minder pectinate bedoornig zien, hetgeen te zamen met de kleine bloemen doet denken aan *S. taratensis* var. *minima*. Met betrekking tot mijn citering: Toen ik in 1968 *S. taratensis* var. *minima* beschreef, wist nog niemand wat er nog allemaal ontdekt zou worden. Vele verrassingen kwamen op ons af tijdens latere trektochten. Ik beoordeelde toendertijd dat taxon als een kleine vorm van *R. taratensis*, mede vanwege het voorkomen in dezelfde provincie. In de praktijk gebruikte niemand de volledige naam, iedereen sprak van *S. minima*. Tijdens mijn vele tochten door Arque, Capinota en Tarata heb ik moeten vaststellen dat Ritters *S. verticillacantha* (1962) hetzelfde is als *S. taratensis* en derhalve prioriteit geniet. Dit heb weer niet kunnen vinden in de opsommingen van Oeser. Te meer nog omdat Donald in 1974 (in *Ashingtonia*) de combinatie *S. verticillacantha* var. *minima* doorvoerde.

Betreffende de foutieve typebeschrijving. Ik ben plantenliefhebber en geen jurist. Er zijn specialisten die de regels zeer goed kennen, beter nog dan de planten. Ik heb echter in de ICBN geen artikel of aanbeveling gevonden die het aangeven van een variatiebreedte tussen haakjes in het Latijn verbiedt. Hoe kortzichtig de (Latijnse) beschrijving van een enkele plant is, laat *Lobivia vatteri* Krainz zien. Deze species werd beschreven met een witte bloem. In de natuur bloeien de planten met rode, gele, oranje en zelfs donkerrode bloemen, maar niet met witte; toch is het "typus" witbloeiend!

Toegegeven, soms voel ik me ook aan zo'n wirwar schuldig. Zo beschreef Brandt een soort aan één plant, afkomstig ergens uit Sucre; waarschijnlijk mijn R 599. Later leest men in de KuaS een polemieek over enkele planten uit deze vondst. Ik ken zelfs een verzameling waar meer dan 30 klonen van dit nummer staan. Moet ik me thans medeschuldig voelen en deze stal uitmesten of niet?

Tot slot nog iets over de veldnummers van andere veldonderzoekers. Het is verbazingwekkend hoe Oeser met veldnummers smijt. Als Knize onder verschillende nummers altijd dezelfde planten afgeeft of onder een naam of nummer totaal verschillende planten, al dan niet met correcte vindplaatsen, dan kan dat zakelijk misschien interessant zijn, maar voor mij niet bruikbaar. Het geheel is betreurenswaardig want er zitten ook zeer interessante vondsten tussen, die op deze wijze verloren gaan. Daarom hoop ik ook dat de vondsten van Swoboda op zijn minst "gebrekkig" beschreven/vastgelegd worden.

De heer Oeser zou ons zeer verplichten als hij een tabellarisch overzicht zou opstellen van de soorten en species uit het geslacht *Sulcorebutia* te zamen met een gefundeerde determinatiesleutel.

Dit artikel werd in **Succulenta** 65:5 (1986) (bldz. 95-96) gepubliceerd.
Overgenomen met de toelating van de schrijver en de uitgever.
